

Rond de voedertafel bij Ludo Momerency

Toegegeven: het is geen corvee om bij Ludo voor een klapke binnen te springen. Als hij huis is tenminste: het mankeert hem niet aan bezigheden, al is hij sinds ruim een jaar uit de actieve dienst. Zijn kleindochter Amber houdt hem vanmorgen binnen, waardoor Ludo zich niet in zijn atelier in de tuin kan terugtrekken. Ik schuif mee aan de keukentafel voor een babbel en een kom verse soep van gelegenheidsskok Ludo, waarvan enkel het water niet uit de eigen moestuin komt. Heerlijk! Met evenveel smaak vertelt hij over Lac du Der waar hij en Ingrid er onlangs eind oktober bij waren toen het bestaand kraanvogelrecord verpulverd werd met 83000 vogels. Daar kon ik geen weerwerk tegen bieden. Vogelen ligt hem dus duidelijk, eerder dan er zijn roots op te zoeken in een vlakbij gelegen gelijknamig dorpje Montmorency-Beaufort. Want ooit moet er blauw bloed door de familieaderen gestroomd hebben. Maar, wist Ludo monkelend, dat zal wel al 7000 geleden zijn. Veel andere vogelrijke gebieden kent hij ondertussen ook, waarbij de broeken, oostkustpolders en Engeland duidelijk tot zijn favorieten behoren.

Hoe ben je eigenlijk bij Mandelstreek verzeild geraakt?

Ludo: Ik had al enige interesse voor natuur. Ik volgde graag natuurdocumentaires en verder las ik in het tijdschrift Grasduinen, maar met de natuur rond de deur had ik niet seffens voeling. Ooit had ik een foto in de buurt genomen van een uiltje. Die liet ik aan een werkmakker, Lieven Depoortere, zien. Hij wist te vertellen dat het om een steenuil ging en wist me te overhalen tot een wandeling in Noordschotebroek. Daar waren vogels echt life te zien, voor mij een nieuwe wereld die openging. Verder kreeg ik van hem enkele nummers van dit afdelingsblad in handen. Dat moet in 1985 geweest zijn: het hek was van de dam. Door dat steenuiltje, kan je wel zeggen, ben ik liefhebber geworden...

Heeft je lidmaatschap van NPMandelstreek enige invloed op je leven gehad?

Ludo: Vrij snel heb ik me in de groep opgenomen gevoeld, het 'sérieux' viel best mee. Overigens nooit gedacht dat ik met een wetenschapper, vb. Pol Ingelaere, ooit een hechte vriendschapsband zou krijgen: van op afstand gezien zijn we echte tegenpolen. Door aan uitstappen deel te nemen, heb ik nieuwe gebieden leren kennen. Daardoor groeide de goesting om zelf te gaan reizen en andere plaatsen te gaan verkennen, wat we met het gezin vroeger niet deden. Het klopt dus, lid worden heeft echt een draai aan ons leven gegeven.

Je werd actief in onze steenuilwerkgroep: ben je daar spontaan ingestapt?

Ludo: Na een lentevierdaagse sprak Pol me aan om te assisteren bij het bouwen van steenuilenkasten, die hij tot dan samen met Antoon Lefever maakte. Het duurde niet lang of ik hielp ook mee om de kasten in geschikte biotopen in Mandelstreek uit te zetten. Voor controle werden de werkgroepleden in ploegjes per sector ingedeeld. Ik werd gekoppeld aan Koen Vandepitte, ook een Hoogledenaar. De vonk sloeg over.

Met je komst is er binnen de werkgroep een nieuwe dynamiek ontstaan. Wanneer gebeurde dat juist?

Ludo: De eerste aanzet rond steenuilwerking kwam er door Wim Declercq, die een eigen onderzoekje naar de steenuilpopulatie rond Hoogleda gepubliceerd had. Pol nam die draad op en startte tegelijk met de bouw en het uitzetten van nestkasten, een 25-tal in 1995. Het jaar erop waren er al 60 uitgezet, en werd het meteen de officiële start van een werkgroep. Het aantal bakken nam toe tot een honderdtal, maar gaandeweg kwam sleet op de bakken en ook op de opvolging. Rond 2005 stelde ik Pol voor op de opvolging zelf te doen. Maar omdat dit tegelijk veel afspreken en samenzitten betekende – ik heb een hekel aan vergaderen – nam ik dan maar alle touwtjes in handen, dus ook het maakwerk en het herstel van de bakken.

Het valt op dat je de zaken graag grondig aanpakt: aard van het beestje?

Ludo: Een van mijn lijfspreuken is: bij Momerency gaat het om efficiëntie! Ik ben bijna 25 jaar meestergast geweest bij een busbouwer, waar het ging om kwaliteit én productie. Die gezonde mix is ook mijn motto. Ik wil geen perfectionist zijn, maar het moet in orde zijn, zoniet geeft dit ergernis. En dat het vooruit moet gaan, zoveel is duidelijk.

Ondertussen heb je behoorlijk wat expertise verworven rond het steenuilen: je hebt duidelijk niet stil gezeten.

Ludo: Om te beginnen wou ik weten hoe alle kasten erbij lagen. Dus ben ik maar met elk sectorteam afwisselend mee op stap gegaan, waardoor ik zicht kreeg op de ongeveer 100 kasten die we uitgezet hadden. Met Miguel, een beëdigd ringer, ringden we waar mogelijk de jonge uiltjes. Al vrij snel wou ik dat zelf kunnen, en sinds 2010 ben ik steen/kerkuilringer, wat een stuk vlotter werkt.

Condensproblemen in bezette bakken resulteerde soms in kletsnatte donsjongen, met alle nefaste gevolgen. Die problemen zijn van de baan nu we overal een ventilatiekap hebben voorzien. Idem voor het vlotter, goedkoper en duurzamer bouwen met een PVC-model. Dat hebben we uitvoerig, o.a. omwille van hoge binnentemperaturen, getest en goed bevonden in vergelijking met de houten bakken.

Op een internationaal symposium vernam ik over problemen in Tienen met steenmarters en steenuilen. Via een Franse site las ik over een marterveilige kast. Dan maar een aangepast prototype gebouwd. Die antimarterkasten zijn zeker welkom nu onze streek ook stilaan door steenmarters ingenomen wordt.

Onze steenuilwerking is elders lang onbekend gebleven. Daar is nu verandering in gekomen.

Ludo: Hoewel we de resultaten publiceerden en we dikwijls een oproep deden, bleef onze werking een grote blinde vlek op regionaal niveau. Via persoonlijke contacten is daar eindelijk verandering in gekomen, en ben ik dit jaar zelfs tot provinciale coördinator gebombardeerd. Daarnaast nooit gedacht dat ik op de eerste

gezamenlijke contactdag dit najaar in Mechelen de spits mocht afbijten met een bijdrage over die antimarterkast.

Met veel smaak je pittige verslagen in een plezante schalkse stijl, zelfs al gaat het over de onderzoeksresultaten, gelezen. Een geboren schrijver en organisator?

Ludo: Dat deed ik vroeger nooit, behalve de liefdesbrieven die ik tijdens mijn legerdienst naar Ingrid schreef. Stilaan begon ik al eens een excursieverslag in dit blad te schrijven, later bijdragen over de broedresultaten. Met 10 jaar werking, net na de 'overname' van de werking, zetten we een druk bijgewoonde 'Nacht van de Steenuil' op poten, waar ik ook infoborden voor heb samengesteld.

Koester je nog andere plannen nu je meer tijd hebt sedert je pensioen?

Ludo: Afhankelijk van het weer eens vaker naar vogels gaan zien of met Ingrid een fietstocht maken. Tot al eens meer op de kleinkinderen passen. Misschien volg ik ooit een cursus meubels restaureren. Voorlopig als herfst- en winterwerk heb ik genoeg om handen met het voorbereiden en maken van voedertafels en nestkasten. Ik voel me ondertussen thuis in Gits bij houthandel Carpentier, waar ik kosteloos alle platen eerst op maat kan verzagen! Via het dak van de auto verhuizen die stroken naar mijn atelier voor de volgende stappen.

Ik wil gerust tegen 2016 weer mijn schouders steken onder een Tweede Nacht van de Steenuil in Mandelstrecke, want dan bestaan we 20 jaar. En voor een Steenuilke, een aangepast brouwsel, wil ik ook wel zorgen.

Ondertussen moeten dat al een pak brouwsels zijn die uit je handen rolden. Heb je daarbij ooit nare ervaringen gehad?

Ludo (die even de pink opsteekt): Vanaf het begin heb ik de teller niet precies bijgehouden, maar voor de afdeling leverde ik ondertussen meer dan 1500 stuks. Nestkasttimmeracties opvolgen, vooral voor meer delicate brouwsels als voedertafels, is een tijdrovende klus wanneer misbaksels weer 'verkoopbaar' moeten gemaakt worden. Daarom verzamel ik die liever thuis, waar ik met passende kalibers kan werken. Bij een gezamenlijke ledenactie beperk ik me daarom eerder tot het samen timmeren van meer eenvoudige nestkasten. Alle begrip natuurlijk voor onervaren timmerars en kinderen, die zo de kans krijgen ervaring op te doen.

De minst aangename was toen ik bij het zaagwerk een pinktop en -kootje serieus gekwetst heb, die gelukkig echter niet helemaal verloren raakte.

Maar Ludo heeft dit achter zich gelaten en blijft er voluit voor gaan. Ik ben onder de indruk van de vele werktekeningen die hij voor alle modellen heeft gemaakt. Hetzelfde voor de organisatie in zijn atelier, met zelf aangepaste werktafels en ander zelfmademateriaal waaronder een brandijzer met het Natuurpuntlogo en de frames om alles naadloos in elkaar te doen passen.

We hebben het dan nog niet eens gehad over zijn ruime moestuin die er piekfijn bij ligt. Naar de mooie siertuin steekt hij geen vinger uit: dit is Ingrids verdienste. Enkel ontfermt hij zich over de nu-stilaan-weer-gedekte-voedertafels. Maar ik hoed me ervoor vooral niet teveel te stoefen: op een onbewaakt moment kreeg ik al eens vaker een schalkse veeg uit de pan. Uitkijken met die kerel want op zijn tong is hij ook al niet gevallen. Van een manusje van alles gesproken...

Verslaggever Piet

HOUT - TRIPLEX - ISOLATIE
DECORATIEVE PLATEN - OSB - DEUREN

BVBA
HOUTHANDEL CARPENTIER

Gitsbergstraat 53
8830 GITS-HOOGLEDE
TEL 051 - 20 20 04
FAX 051 - 24 59 52

Millesteenstraat 65, 8890 Dadizele
tel. 056 50 93 58 - fax 056 50 47 13
defieuwdruk@skynet.be